

Theater: Superfans...

Bron: Knack Focus

Klaarkomen aan de ontbijttafel omdat je het boek van jouw idool leest? Het kan. Drie mensen zijn zo zot van hun idool dat ze vergeten zichzelf en elkaar graag te zien in Hof van Eedes 'Het Weiss-effect'. Het Antwerpse collectief portretteert die vlucht in de idolatrie op een even hilarische als schrijnende wijze.

The Play = Het Weiss-effect

Gezelschap = Hof van Eede

In een zin = Met *Het Weiss-effect* bevestigt Hof van Eede de kracht van (hun) theater: een samenleving voorzien van inzicht, humor, wijsheid én lucht.

Hoogtepunt = De Wyngaert eet in het geniep van het ontbijt terwijl zijn twee tafelgenoten zowat in trance geraken door de gedachte dat ze hét moment uit het leven van Edgar Weiss naspelen. Hilarisch en schrijnend tegelijkertijd.

Score = * * * *

Quote = 'Liefhebben is het belangrijkste'

Lucht! Er komt lucht door het open raam! Terwijl Pieter-Jan De Wyngaert op commando lucht door een open raam wappert, zitten Greg Timmermans en Ans Van den Eede in een soort extase aan een ontbijttafel. Het is de ontbijttafel waaraan hun grote idool - de 'fictieve' kunstenaar/auteur Edgar Weiss - jaren geleden de titel van zijn enige boek vond. Een boek van wereldformaat, zo vinden zij.

In een decor dat het midden houdt tussen een rommelschuur, een schildersatelier en een washok vieren de drie hun idolatrie voor Weiss. In lege kaders stellen ze een leeg raamkozijn op (om het raam open en dicht te doen op gezette tijden), aan de waslijn hangen ze lakens waarop prachtige tuinfoto's zijn geprint (omdat de personages liever niet in een echte tuin zitten) en vooraan op het toneel bouwen ze stelselmatig aan de ontbijttafelscène inclusief verschillende confituren, brood, koffie tot vogeltjesgefluit toe. Er wordt niet geknoeid met dat decor maar met elkaars gevoelens. Dat maakt deze derde creatie van Hof van Eede zo fris en aanstekelijk. Net als in de vorige producties wordt het publiek rechtstreeks aangesproken. In dit geval als deelgenoten aan de viering van Weiss. En opnieuw blijkt elk onbenullig detail in tekst, beeld en spel later in de voorstelling cruciaal te zijn voor het verhaal. En opnieuw is dat verhaal het portret van een soort toestand. In dit geval: de toestand van idolatrie als vlucht uit het echte leven.

De tekst is een ingenieuze compositie die gaandeweg toont hoe de personages in hun eigen denken verstrikt zijn geraakt. Of beter: hoe ze een beschermend web van gedachten bouwden om niet te moeten zien wat ze zijn: mensen die bang zijn om echt te beminnen en daarom een oud boek en overleden kunstenaar beminnen. Ze zijn blind voor de eenzaamheid omdat ze vinden dat iedereen geboren is om eenzaam te zijn. Want 'Weiss verbindt niet echt maar vanop afstand'. Hun Weiss observeert de wereld vol bewondering maar neemt er niet aan deel. Dat is het 'Weiss-effect' waaraan het trio zo

verknocht is.

Die even schrijnende als hilarische conclusie - waarvan De Wyngaerts personage het slachtoffer is omdat hij als enige wel wil proberen om in de echte wereld te leven en om echte gevoelens voor echte mensen te ervaren - wordt met veel grappig gespeelde ernst, kraakheldere monologen en wanhopig beduusde blikken gespeeld. Dit op een manier die je eerst doet gniffelen om vervolgens geraakt toe te zien hoe deze personages zich verschansen in de idolatrie uit onvermogen écht te leven.

Via de omweg van de komedie schetst Hof van Eede een tragisch portret van te veel mensen in deze samenleving. Waar De Koe van vader Peter Van den Eede het theater filosofisch benadert, benadert Hof van Eede de filosofie op theatrale wijze. Een verwant maar geheel andere edoch even spannende, hilarische als verrukkelijke manier om het theater te bedrijven.

Met *Het Weiss-effect* bevestigt Hof van Eede de kracht van (hun) theater: een samenleving voorzien van inzicht, humor, wijsheid én lucht.

Els Van Steenberghe

Meer info: www.hofvaneede.be